

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

De Conversatione Apostolica - A Curatoribus Animarum piè & fructuosè instituenda ; Complectens varios & solidos modos juvandi & consolandi diversorum Statuum Personas afflictas, præcipuè aegras & captivas ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1680

§. 3. Quomodo pauperes sint consolandi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49274)

Et ergo in vestris etiam tribulationibus non id, quod brevi tempore cruciat, sed quod aeternum delectabit, spectate, & cum S. Paulo diceris: *Repletus sum consolatione, superabundo gaudio in omni tribulatione nostra* 2. Cor. 11.

§. III.

Quomodo Pauperes sint consolandi.

HI geminâ præcipuè consolatione indigent, quia duplici plerumque afflictione & tristitia cruciantur, quarum prima oritur ex ipsa Statûs sui vilitate & abjectione; pro qua lenienda sic eos consoletur Operarius. & 1. proponat illis exemplum Christi, qui, ut S. Paulus 2. ad Corinth. c. 8. ait: *Propter vos egenus factus est, cum esset dives*; si ergo solatium est miseris socios habere, quantum erit solatium pauperi, paupertatis socium habere ipsum Deum? 2. Revocet illis in memoriam, quot millia sapientissimorum virorum & sanctissimorum sponte amplexi sint paupertatem, ut essent similiore Filio Dei; quid nî ergo & ipsi gaudeant, ultro à Deo oblatam hanc gratiam, quàm alij per magnas difficultates & certamina quæserunt? 3. Jubeat meminisse, vitam nostram similem esse Comœdiæ; ut ergo Actor libenter per diem personam mendici vel rustici gerit, si speret, se Regi aulicisque per eam magis placiturum, & majus præmium obtenturum; ita & ipsi libenter vilem suam personam per unicum vitæ diem sustineant, ut Deo, Cœlitibusque magis placeant, & merita sua multiplicent. 4. Ostendat talem & tantum esse quemlibet hominum, qualis & quantus est apud Deum, atque adeò illum esse in hac vita digniorem, qui sanctior est; hanc ergo dignitatem obtinere cum in ipsorum sit potestate, cur doleant, se falsa gloria, honoribusque carere? 5. Demonstret, quòd DEUS divitias illis non dederit, specialis favoris loco habendum; indicium enim est, Deum hîc velle curam eorum habere, atque eos in altera vita ditare regno illo, quod pauperibus promisit; etiam ipsos in hac vita à curis, quas divitiæ afferunt, liberos esse, & annos suos in vera pace transigere. Ad quem finem proderit narrare historiam de Fabro illo ferrario, quem cum Vicinus dives toto die cantantem audisset, quondam marsupium pecuniâ plenum in officinam

conjecit; quo ille invento mox curis obrutus de pecunia vanda & augenda, à cantu abstinuit, neque eum resumpsit, nec vicinus detecto consilio suam pecuniam repetijt. Vocet illis in memoriam Christi promissionem, quâ dixit: *Beati pauperes spiritu* (id est, qui libenter pauperes tolerant amore DEI) *quoniam ipsorum est regnum celorum* & ex hoc jubeat felicitatem ac dignitatem suam aestimare enim, ut S. Augustinus S. 17. de verb. Apost. loquitur, *felicitatis est conditio Christianorum, quibus claritas in paupertate posita est, & quibus datum est, ut pauperes faciant pretium regni celorum. Non ergo tibi, ait idem S. 28. displiceat paupertas tua, nihil eâ potes dirimere, vis nosse, quàm locuples sit? cælum emit; quibus sauris conferris possit, quod pauperibus videmus in dolo ut ad Regnum celorum veniret dives, possessione sua obtinere non potuit, nunc obtinet, ut contemptu perveniat.*

II. Altera tentatio, eâque gravior oritur ex timore victu & vestitu quotidiano parando; contra quam sic monentur eos: 1. Declaret illis, quantam Deus semper curam seclerum pauperum promiserit, & actum habuerit, ut merito S. mista Pl. 10. dixerit, quod oculi ejus in pauperem respiciunt diligenter scilicet considerantes, ne aliquid ei defuit, *non derelictus est pauper.* eodem teste pl. 9. unde jam olim et apud Ethnicos, teste Menandro Epist. 28. pauperes aestimantur Deorum esse. Quàm verò fideliter steterit Deus promissum id unum indicio satis esse potest, quod S. David dicat *Junior fui, etenim senui, & non vidi justum derelictum semen ejus quarens panem. Divites eguerunt & esurientes inquirentes autem Dominum non minuentur omnibus.* Declaret illis, quantopere Deo placeat fiducia in illum. Gregorius scribit in monili c. 11. quod Christus quondam S. trudi dixerit: *Fiducia illa, quam homo in me solo collocando, posse, scire, & velle me ipsum fiducialiter jurare in verbis, cor mihi transfigit, tantamque pietati meae violentiam cit, ut non possim non ei gratificari, & manus porrigere ad ipsum, quem ex eo, quod totus à me pendeat, capio.* S. Melchior verò quondam dixerit: *Impossibile est, ut, quod quis sanctus credidit, & consequi speravit, non obtineat, cum ipsum hoc promiserim. Mihi igitur fidat, qui gratia à me exspectat.*

ergo ad eum non fugiat, si tantoperè hæc fiducia ei placet : Si Princeps promulgari juberet, nihil ei magis placiturum, quàm si cives, quotiescunque re aliquâ indigerent, ad eum confugerent; eamque audacter peterent, quis civium foret, qui non sæpissimè, imò assiduò ad ipsum confugeret? & tamen hic Princeps tum propter fragilitatem, tum propter limitatas divitias fallere posset; cum ergò Deus summè verax & potens simile decretum promulgari jusserit, imò ipse promulgaverit, dum dixit; *Petite & accipietis*, &c. Joan. 16. an non maximâ cum fiducia ad eum confugiendum erit? 3. Demonstret illis, quot titulos habeat qui vis homo justus ad omnia necessaria à Deo speranda. Primus est, quòd *homo* sit; si enim DEUS lilia agri & volucres cœli tam sollicitè nutrit; an ipsius hominis, propter quem omnia illa condidit, non majorem rationem habebit? Secundus titulus est, quòd *redemptus* sit; quis enim ovem aut equum, aliudve animal, quod magno pretio emit, fame perire sinit? quantò minùs ergò Deus hominem pretioso sanguine suo emptum & redemptum necessarijs ad vitam subsidijs destituet? Tertius est, quòd sit *Christianus*; quis ignorat, quantam curam Deus Israëlitarum habuerit? quâ charitate & sollicitudine illis manna de cœlo tot annis, coturnices, aquam de petra providerit? & Christianis, qui veri Israëlita sunt, quorum illi figura erant, victum quotidianum negabit? aut certè populo se sequenti per tantum miraculum panem datum credemus, & Christianis non corpore, sed animo: non pede, sed affectu: non gressu, sed virtutis studio ipsum sequentibus ac imitantibus necessaria alimenta negaturum existimabimus? Quartus titulus est, quòd *servus* sit; quis nescit, quantâ curâ victum subministremus etiam brutis servientibus nobis? si verò servum nacti sumus fidelem & utilem, quàm ægrè dimittimus? an igitur minorem charitatem à Deo sperabimus? an nescimus, quantâ curâ fidelem servum suum David protexerit, & conservârit? quàm sollicitè Eliam per corvum aluerit? quàm liberaliter Jobo, cui similis in terra tum temporis servus repertus non erat, duplicia restituerit? Quintus titulus est, quòd sit *Amicus* DEI; quis amicum sibi gratum deserit? quis nescit, Amicorum omnia esse communia? si ergò Deus hanc consuetudinem ad eò servare decrevit, ut etiam seipsum amicis suis dare statuerit, an in

quo

quotidianis alimentis suppeditandis eam transgressurus
 detur? Certè ad fiduciam orationis adhortaturus, Amici-
 cem iteratò petentis exemplo usus est, ut indicaret, hunc
 specialem titulum, ob quem non facildè quid negari possit
 tenti. Sextus titulus est, quod sit *filius*; Si enim ipsa
 bruta tam sollicitè pullos suos alunt; an DEO hanc pro-
 dentiam adimemus? An infans, si ratione præditus esset,
 denter dubitare posset, num mater eum lactatura esset, &
 catura? & quisquam dubitabit, num Deus filios gratia
 stentaturus sit, quibus per Isaiam dixit: *Nunquid oblivisci
 test mulier infantem suum? quod si illa oblita fuerit, ego
 obliviscar tui*, Isaiæ c. 49. Septimus titulus est, quod sit Spon-
 Dei; quis unquam audivit, sponsam regiam à Sponso
 tam esse, si illa bene se gessit? Certè Asilverus Estheri
 dium regni obtulit; quantò magis daturus fuisset, si victi-
 tantùm petijisset? An Rex cœlestis à terreno se vinci patiens
 Hos ergo titulos bene perpendere pauperes jubeat Operanti-
 certòque promittat, ijs non modicè fiduciam auctum
 enim, qui litteras septem sigillis munitas à Rege accepit
 quibus ei victum promitteret, minimè dubitaret, quin
 promissis staturus esset, quantò minùs de Deo, qui septem
 titulos tam benignè largitus est, dubitare fas erit? Id unum
 ergo singulari cura curent pauperes, ut mandata Dei servent
 orationem frequenter, patientiam in adversis non deserant
 de cætero omnem sollicitudinem in DEVM conjiciant, &
 ipsi in ore ac mente assiduo habeant, quàm etiam filios
 doceant versiculum illum, quem S. Franciscus discipulis
 pro viatico obtulit: *laeta super Dominum curam tuam, &
 te enutriet*. Meminerint quoque illius dicti, quod Christus
 Catharinæ Senensî dixit: *cogita tu de me, & ego cogitabo de*

§. IV.

Quomodo consolandi sint, qui bonorum tempo-
 poralium jacturam sunt passi.

I. **A**Nte omnia talibus Personis persuadendum est, ut
 non Dominos esse, sed Administratores duntaxat, quæ
 que ad eò, sicut hi, cum Dominus de bonis, quæ illorum admi-
 nistrationi commisit, ipsemet disponit, eaque eripit illis, non